

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

ILLUSTRERADT

MAGASIN

9DE ÅRG.

DEN 29 MARS 1908.

N^Ö 26

Foto. Hamneriet, Stockholm.

Klubb & Kom. A.-B. Bengt Sjöström Södm.-Gtg

Margaret

MUSIKHISTORISKA MUSEET.

(IMFR H. 8, D. ÅRG. III:8).

Musikhistoriska museet, som en längre tid hållits stängdt, har nyligen åter öppnats i sin nu förhyrda lokal, n:r 19 Västra Trädgårdsgatan i Stockholm. Museet kommer att hållas öppet för allmänheten på samma tider som förut, nämligen söndagar kl. 1—3 mot en inträdesafgift af 25 öre och onsdagar kl. 1—4, då inträdesafgiften är 50 öre; under sommarmånaderna endast onsdagar.

Från och med ingången af innevarande år är åt museet beviljadt ett årligt stats anslag af 3,000 kronor att utgå under de tre närmaste åren. Enligt k. m:ts bestämmelse skall museets styrelse numera bestå af fem personer, och är densamma i enlighet därmed sålunda sammansatt: öfverintendenten Axel Burén (ordf.), Musikaliska akademiens sekreterare, d:r Karl Valentin, vald enligt

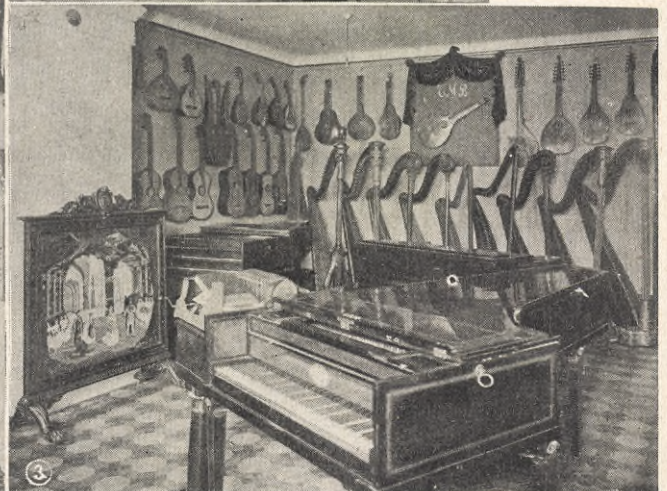
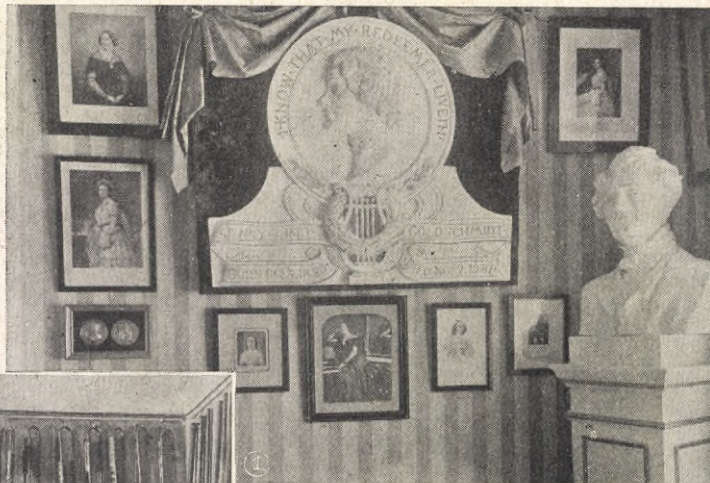
k. m:ts bestämmelse af Musikaliska Akademien, samt förste hofkapellmästaren Conrad Nordqvist, fabriksiddk. Carl Claudius (den bekante konstsamlaren, som varit med om att grundlägga museet) och ekonomiinspektören vid Kungl. teatern Emil Peterson; suppleanter: Musikkonservatoriets direktör, professor Oscar Bolander, utsedd af Musikaliska akademien, samt konsertmästaren Lars Zetterquist och grosshandlaren John Collin. Museets föreståndare och tillika styrelsens sekreterare är fortfarande kassören och sekreteraren vid Kungl. teatern Johannes Svanberg, hvilken alltsedan museets tillkomst innehaft nämnda befattningar. Det är nu jämnt 10 år sedan Musikhistoriska Museet började planeras, och från den 12 mars 1899 kan det

Efter fotografi

INTERIÖR FRÅN MUSIKHISTORISKA MUSEET i dess förutvarande skick.

Kliché: Bengt Sjöberg.

1. PORTRÄTTRUMMET I DET NUVARANDE MUSIKHISTORISKA MUSEET: Jenny Linds afdelning. 2. PARTI FRÅN BLÅSTRUMENTAFDELNINGEN. 3. INTERIÖR: Den på särskild hedersplats upphängda cittran är Carl Mikael Bellmans.

räkna sin egentliga tillvaro. Dess samling af musikinstrument förvarades till en början i Operahuset, men var då ännu ej tillgänglig för allmänheten. Från hösten 1901 förhyrdes nedre våningen i Åkerhielm-ska huset, Nybrogatan 9, där museet sedermera hade

sitt hemvist ända till dess att nämnda hus i april 1907 skulle rifvas. Därefter var samlingen, som be-
kant, inrymd i Kungsbropalatset till den i början af förra månaden flyttades till sin nya lokal, Vestra Trädgårdsgatan 19.

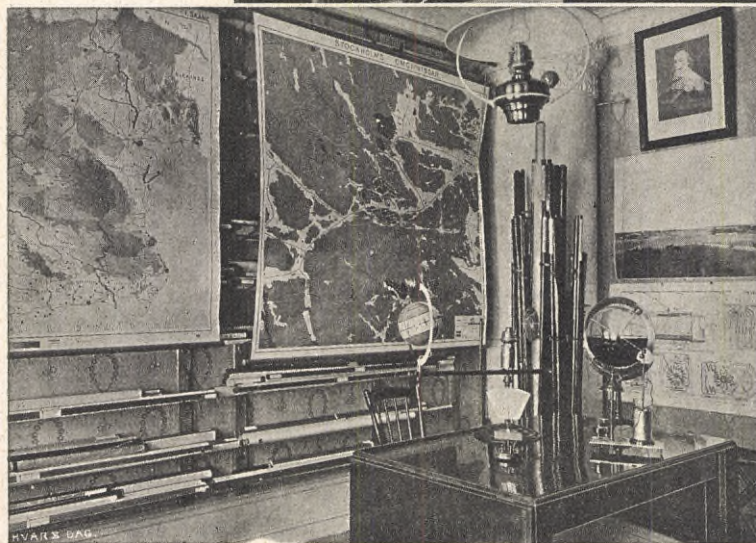
EN PERMANENT SKOLUTSTÄLLNING.

Sveriges allmänna folkskolläraryrådgöring har i dagarna i Stockholm öppnat en utställning af modärn undervisningsmateriel, som är afsedd att blifva permanent.

Ännu äro samlingarna visserligen ej stora, ej håller omfatta de allt hvad som rätteligen hör till enskolutställning, men en mycket god början är i alla fall gjord. Det är egentligen den utställning af skolmateriel, som fordom tillhört det gamla folkskolläraryrådgöringens seminarium på Söder, som blifvit omhän-

1. INTERIÖR FRÅN SKOLUTSTÄLLNINGEN.

Foto Sv. Åsberg. Sthlm.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF

2. EXPEDITIONSRUMMET.

dertagen af folkskolläraryrådgöringen, då seminarium skulle rifvas, och som inhyts i fyra rum å Grejuregatan 74.

Tillkomsten af denna stadigvarande utställning af undervisningsmateriel torde vara af ovärderlig betydelse för den pedagogiska utvecklingen ty det är väl

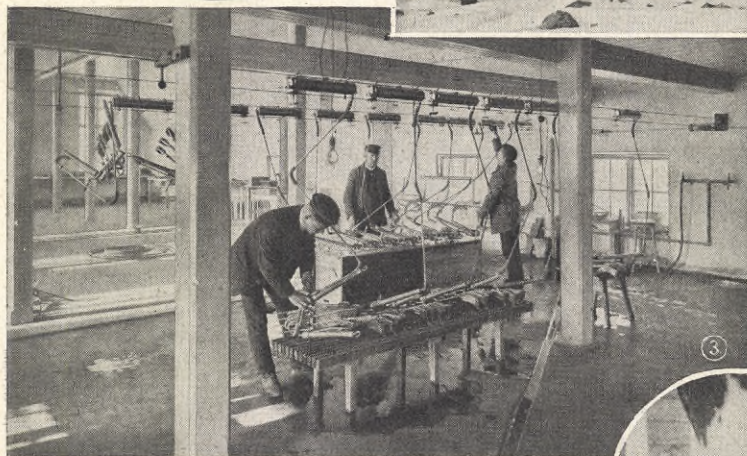
i de flesta fall okunnighet om de modärna pedagogiska hjälpmedlen som varit skälet till efterblifvenhet på detta område, där sådan varit förhanden.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF. Klubb: Bengt Sjöbergarev.

3. STÄLL FÖR LÄSUNDERVISNING (Stockholms folkskolor). MODELL AF SAMHÄLLE med tillhörande plankarta (Brummerska skolan).

EN NY SVENSK INDUSTRI.

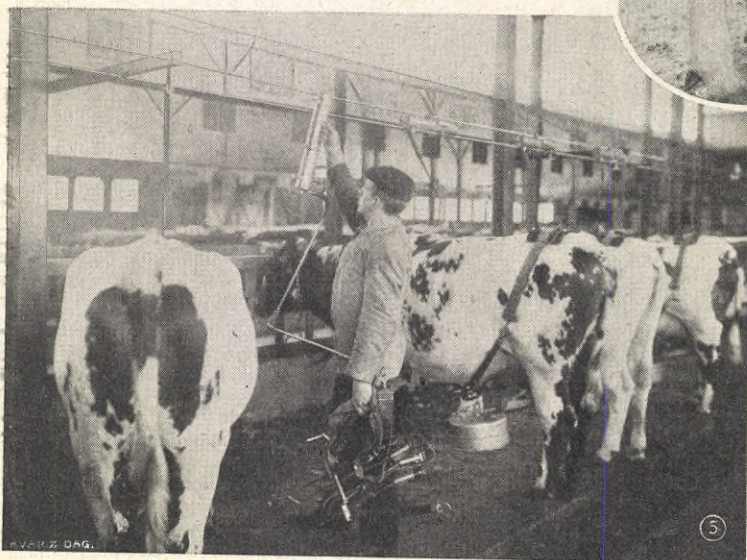
Utomlands har man länge experimenterat för att åstadkomma en mjölk-

1. INGENJÖR FREDRIK LJUNGSTRÖM.
2. A.-B. MJÖLKNINGSMASKIN, FABRIKSBYGGNADEN.

för undan förbättrats och nu efter talrika prof är utexperimenterad och färdig. För ungefär ett år sedan öfvertogs denna del af Separators verksamhet af det nybildade A.-B. Mjölkningsmaskin, som i Hornsbergs f. d. sockerbruk på

ningsmaskin och både i England och Australien ha ett par sådana konstruerats och trots ganska väsentliga brister vunnit stor spridning. Äfven här hemma har behovet af mjölkningsmaskinen varit kännbart, och för flera år sedan påbörjade A.-B. Separator experiment för framställande af en fullt praktisk sådan. Ingenjör *Fredrik Ljungström* konstruerade då en maskin, som sedan undan

3. INTERIÖR FRÅN FABRIKEN.
4. MJÖLKNINGSMASKIN I ARBETE.
5. LADUGÅRD MONTERAD MED MJÖLKNINGSMASKINEN.

Kungsholmen inredt sin fabrik, selsättande 55 man med ingenjör Ljungström som verkstadschef. Fabrikationen är beräknad till minst 2000 maskiner per år och en mängd order ligga redan inne.

Enligt fackmäns uttalande är den svenska maskinen, som grundar sig på en helt annan princip än de utländska, absolut öfverlägsen dessa både i handterlighet, pris och effektivitet.

DÄR MAN KLYFVER BRUNKEBERG.

Efter hand som Stockholms tyngdpunkt blifvit förflyttad åt norr och öster, ha olägenheterna för trafiken af Brunkebergsåsen gjort sig mer och mer kännbara — så mycket starkare som tunneln ju bara är tillgänglig för fotgängare. Från Fredsgatan i söder och till Odengatan i norr inte en enda bekväm passage för spårvagnar, droskor och autos. Det är därför med lätt förklarligt intresse stockholmarna följa arbetet på den nya, magnifika gata tvärs genom det gamla Brunkeberg, som i Kungsgatans förlängning kommer att öppna en trafikled, hvilken utom sin stora praktiska innebörd genom viadukterna vid Malmkillnadsgatan och Regeringsgatan kommer att förläna deras stad nya, pittoreska perspektiv. Sprängningen har redan fortgått så

H. 8 Dn STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

långt, att en provisorisk träbro upprätthåller trafiken på Regeringsgatan.

VÅRA GAMLA KYRKOR.

Kliché: Bengt Sjöforsparre

OTHEMS KYRKA PÅ GOTLAND, (från 1200-talet) — i dagarne nedbrunnen. Othem är beläget ungefär tre mil nordost om Visby.

Eriksbergs kyrka skall leda sina anor ända från hedenhös och då ha utgjort ett offerhus, hvilket efter kristendomens införande af Erik den helige eller Knut Eriksson tillbyggdes.

För några år sedan undergick kyrkan restauration och omhuldas nu af församlingen på bästa sätt.

Foto. Ewald, Herrljunga.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

ERIKSBERGS GAMLA KYRKA I VÄSTERGÖTLAND.

Kyrkomursporten. — Interiör.

Det var en strålande dag med rimfrost på träden, kallt, så att barken sprakade och luften stod löfgrön mot de tindrande bärgstopparne. Men det var nödår, och mindre kan göra, att man endast ser det stelfrusna, känner luften från och hvass att andas och får rinnande ögon af det myckna blånkandet.

Olle Hyöklunen, han hette egentligen Höglund, men han hade för bekvämlighets skull fått namnet förvanskadt af sina grannar och sen stod det inte att ändra, Olle Hyöklunen kom på skidor genom skogen en smula svag i armar och ben, ty på sista tiden hade han svält ganska mycket, men humöret var bättre än det varit på länge, ty i näfverkonten hade han fågel, stor grann tjäder, som han fångat i gillerstock. Hvad de skulle säga, när han kom med den steken! Och det bästa af allt, nu såg det ut som om skogsfågeln skulle vilja slå till.

Han tänkte på hur han hvar dag en tid tagit på sig skidorna och rännt ut i skogen i hopp att något ätbart till sist skulle fastna i hans doningar, men hvarje gång hade han fått vända tomhändt hem. Han hade känt det allt svårare och tröstlösare när han på återvägen vetat hur de allesammans skulle komma ut på bron och på långt håll söka leta ut, om han hade något med sig i näfversäcken, till sist hade detta blifvit en svårare plåga för honom än själfva hungern, så att endast hustruns bestämda uppmaning fick honom att stiga upp ur väggsången och snöra på sig skidorna. Hon ägde större uthållighet i att hoppas än han.

Men när han i dag kom fram, såg han på långt håll en stor blå tjädertupp flaxa i gillerstocken, blef så glad, att han glömde bort allt lifvets elände och hastigare än det någonsin behöfts var han framme och slog ihjäl fågeln med skidstafven.

Han tog upp den och höll den vid benen för att göra sig ett begrepp om hvad den kunde vara värd, men efter som benen veko sig, förstod han, att det var med dem som hon fastnat och att de knäckts af, af gillerstocken. Ett ögonblick skar det till i honom och ett mörkt allvar drog som ett moln öfver hans ansikte. Han kastade en blick mot gillret och såg hur stackaren grävt om snön under arbetet att göra sig fri. Troligen hade hon måst sitta där länge. Det var stygt, men det kunde inte hjälpas.

Nej, det kunde inte hjälpas; och Olle Hyöklunen hade blifvit så van att resignera inför egna plågor och allt som inte kunde hjälpas, så att hans bekymmer öfver den döda fågeln hastigt försvunno. Hans ansikte sken upp i ett bredt leende, sken upp som ett snöfält, när det skuggande molnet blåser bort från solskifvan. Han höll upp den stora tunga fågeln i jämnhöjd med hakan, kände med handen i det ännu varma, grå dunet mellan de hängande vingarna, såg blodet droppa ur den krökta roffågelsnäbben och färga snön. Han värderade till hur många mål den kunde räcka och kände redan stekoset så att han ofrivilligt tuggade, såg i andanom de hemmavarandes ögon när han tog fram fågeln ur näfverpåsen, jägarstoltheten började smått skrodera inom honom. Tjädern i näfversäcken! Och hemåt som om skidorna varit nysmorda.

Just som han kom fram ur skogen till en myrkant, såg han kronojägaren komma emot sig i hans egna spår, och åsynen af en kronojägare känns alltid obehaglig också om man har det bästa samvete. Det ansåg Hyöklunen sig kunna ha, ty det var ännu inte förbjuden tid, inte heller hade han gjort långst på kronoparken utan i skog som var privat egendom och hvilkens ägare aldrig förmenat honom att döda tjäder. Han stod därför ganska lugn och väntade tills kronojägaren hann fram.

Kronojägaren gick utan ett ord rätt på honom, och Hyöklunen trodde, att han ämnade sig förbi utan att

tilltala honom eller hälsa, han såg ut för att vara på dåligt humör. Men plötsligt kände han ett fast grepp i näfverpåsen, han försökte kränga sig undan, men det var för sent, och kronojägaren stod framför honom med fågeln i vingen.

— Den här behåller jag — förklarade kronojägaren — nu har jag kommit på dig på bar gärning!

Hyöklunen stod och vände sina tankar, allt hade kommit så plötsligt, så oanadt, att det nästan blef borta för honom hvar han var, alldeles som när han brukade vakna efter någon dröm. Men hastigt ljusnade det och i vredesmod öfver detta oresonliga tilltag, som närmast tycktes honom som öfversitteri och öfvervåld, återfordrade han fågeln.

— Nej du, svarade kronojägaren, den tar jag och stor i orden är du nu, men du blir väl ödmjukare, när du skall upp och svara på tinget.

En gränslös häpnad afmålade sig i Hyöklunens drag.

— Skall jag upp och svara på tinget? frågade han med den början till skygghet i blicken, som endast ljudet af detta fruktansvärda ord framkallade.

— Det skall du! svarade kronojägaren bistert. Har jag inte kommit på dig med oloflig jakt? Du trodde väl att du skulle kunna lura mig, men den gången tog du miste. Du tror väl att skidspåren dina inte syns när du går ut på olofliga ärenden.

Blodet kom Hyöklunens väderbitna ansikte att mörkna.

— Olofliga ärenden har jag aldrig varit på, hur kan han säga att jag går på olofliga ärenden därför att jag har dödat en fågel. Det är inte förbjuden tid, det vet han lika bra som jag, och efter som han löpt i mina skidspår, så vet han, att jag aldrig satt upp något giller på kronoparken.

— Nej, det är inte förbjuden tid, det har du rätt i, och du har aldrig haft några giller uppe på kronoparken. Det är tur för dig det, som har gjort nog ändå för att få sitta inne, ty några böter lär du inte kunna betala.

— Skall jag betala böter för den där fågeln eller sitta på fängelse som en tjuf? Nej, då tror jag förr, att det är du som vill narra af mig stackaren fast du då vet, hur illa ställt jag har det hemma. Tag hit fågeln, hör du!

— Jaså, du vill påstå, att jag försöker stjäla den ifrån dig. Vi få väl se, hvem de komma att sätta in som tjuf, dig eller mig, då du kommer fram på tinget.

Nu var det bara ledsnad i Hyöklunens stämma och det ryckte om hans mungipor som om han varit nära gråt.

— Jag har haft det svårt i alla mina dagar, men alltid har jag hållit mig ärlig. Men att ändå bli kallad för tjuf... Hvad har jag gjort då efter han står och slänger mig det i ansiktet?

— Hvad du har gjort! vill du försöka lura mig fast du vet, att jag kommit på dig på bar gärning? Jag vill tala om för dig, att jag vet hvar de här skidspåren leda, och jag hade mina misstankar, men jag ville vänta, tills jag kom på dig själf också. Och har jag inte gjort det nu, kanske?

— Jag har väl inte försökt springa undan, och jag skulle inte ha nekat för att gillerstockarne voro mina, om du kommit och frågat mig om det.

— Skulle du inte, vill du inbilla mig det?

Hyöklunen såg på kronojägaren med uppsparrade ögon och gapande mun. Där var någonting som var honom absolut omöjligt att förstå, och samtidigt började han känna något, som liknade en kall dragning utesetter ryggen. En aning sade honom, att det inte stod alldeles rätt till, så bestämt och säkert som kronojägaren uppträdde.

(Forts. å sid. 411)

EN MÄRKLIG BOK: ERIK DAHLBERGS TECKNINGAR.

Erik Dahlbergs plånbok. Vid den utställning som med anledning af Roskildeminnet var anordnad i Nationalmuseum, fanns äfven utställd en liten märkelig bok — Erik Dahlbergs anteckningsbok — som först helt nyligen förvärfvats för museets handteckningssamling.

Det i svart marokäng inbundna, af ålder och begagnande nötta häftet har ursprungligen innehållit 12 blad af tjockt plån samt några blad holländskt papper. Ett af plånen är nu borta.

Det torde med största säkerhet kunna påstås, att boken i fråga varit med sin ägare vid tågen öfver Bälten. De anteckningar den innehåller ge åtskilliga synnerligt värdefulla upplysningar för historieforskaren, och af speciellt intresse äro den skicklige tecknarens landskap, af hvilka vi här återge några.

Den öfre bilden visar den gamla borgen Lillö nära Kristianstad. Det är den enda kända afbildning af denna borg, som uppfördes under drottning Margaretas tid och på sin tid var ett af landets starkaste fästen samt blef förstörd 1658, samma år som Dahlbergs teckning gjordes. Efter densamma har ett kopparstick i Samuel Pufendorffs

“De rebus a Carolo Gustavo gestis” blifvit utfördt.

Den nedre bilden, som framställer Fredriksborgs slott, är likaså originalskissen till det i Pufendorffs öfvan anförda arbete befintliga, af Jean Lepantre graverade kopparsticket

med svenske och danske konungens afskedstagande den 5 mars 1653.

ETT 250-ÅRS MINNE.

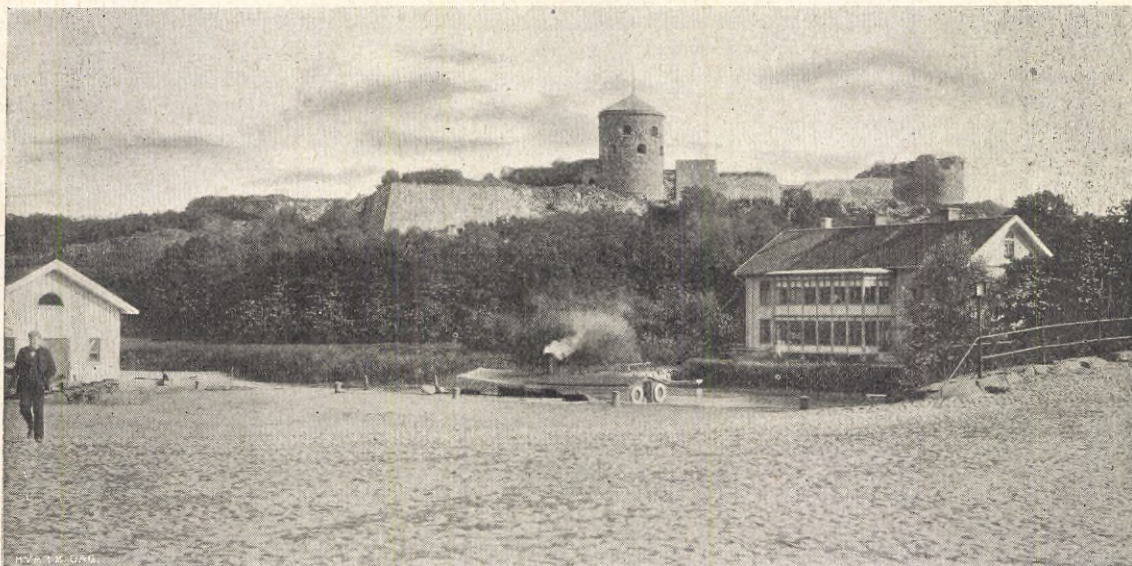

Foto. Steen-Müller, Göteborg.

BOHUS' FÄSTNING.

Skild: Kon. A. B. Bengt Sjööersparre othm—Ubg

Den 18 mars i år hade 250 år förlutit, sedan Bohus fästning på grund af fredsslutet i Roskilde öfverlämnades till Sverige.

Minnet af den märkliga dagen vardt gifvetvis högtidlighållet i Kungälv, där fästningen ligger.

DELTAGER NI I NÅGON AF HVAR 8 DAGS TRE STÅENDE PRISTÄFLINGAR:
DEN LITTERÄRA, FOTOGRAFITÄFLAN OCH FÖRSLAGSTÄFLAN?

VILHELM STENHAMMAR OCH GÖTEBORGS ORKESTERFÖRENING.

Vilhelm Stenhammar är så känd både genom sin konstnärliga verksamhet och de på den grund ofta i pressen synliga biografierna, hvori han utförligt skildrats som människa och konstnär, att det vore en överflödigt gärning att framlägga ännu en lifskildring, hvilken icke kunde innehålla annat nytt än min personliga syn på hans konstnärliga verksamhet, och det kan ju icke intressera någon.

Dock! Det finnes en nyhet i Stenhammars verksamhet, som är af synnerligen objektiv art och hvars betydelse för åtminstone det södra Sveriges och framför allt Göteborgs musiklif ej kan blifva framhållen nog kraftigt: det är hans nya befattning som förste kapellmästare vid Göteborgs orkesterförenings orkester.

Denna utmärkta orkester, som är frukten af en glänsande offervillighet och mäktig hänförelse för saken, har visat sig äga en stor kulturell uppgift att fylla i det för så musikfattiga Göteborg. Publikens tillströmning till dessa konserter har varit något oerhördt, och en mer intresserad och af längtan att komma till verklig förståelse besjälad församling tror jag man förgäves söker här uppåt det nordligare Europa.

Det är som om människornas musikaliska själselement vandrat i öknen de fyratio åren och de nu när stafven på allvar sattes i bergknallen, icke kunde dricka sig otörstiga. Konserternas antal måste stegras till det omöjliga — hvilket inträffar hvarje säsong genom kringresande virtuoser och sjungande — för att en tillfällig afmattning skall äga rum hos publiken. Stockholmare orka icke med mer än 11 å 13 fullödigas orkesterkonserter under säsongen — de föredraga operetten och varietén — medan i Göteborg de troende undfå kalken ända till 60 å 70 gånger under vinterns lopp och ändå känna sig osäkra om frälsningen, när de vandra hemåt den sista konserttonen i april.

På kontinenten, särskildt i Tyskland, har man efter hand kommit till allt djupare insikt om att musik, i ordets högsta mening, är ett af de allra verksamaste medel som finnas, när det gäller den mänskliga andens utveckling. Där är heller ingen möda sparad för att äfven den mera obemedlade, genom anordnandet af "populära konserter" m. m., skall kunna komma i åtnjutande af stor konst.

Kommunerna offra för detta ändamål mycket pänningar, men räntan utfaller i form af en högre, andligen rikare medborgartyp, och det är en god ränta.

Till de populära söndagskonserterna i Göteborg,

Foto. Jonason. Gbg.

VILHELM STENHAMMAR.

Klisché: Bengt Skjerveparv.

med sina i begynnelsen synnerligen lättsmälta program, ha som regel alla biljetter varit slutsålda; mången gång ha hundratal personer med oförrättadt ärende fått vända vid biljettluckan, och den intresserade publiken har så småningom framställt kraf på allt solidare och allvarligare tonverk, mera närande föda för känslan och inbillningen. En bättre värdeämätare för orkesterkonserternas sociala betydelse har man icke kunnat få, och vi äro här inne på en kulturrörelse af en genomgripande betydelse för det lifskraftiga Göteborg.

Af högsta vikt är naturligtvis, att den musikaliska ledningen handhafves af en man, som icke ser på konsertföretaget med endast fackmannens, den rutinerade orkesteransförarens ögon och lägger sina program därefter, utan att han först och främst har blicken öppen för det vidtfamnande målet, hvilket han med musikens trollmakt vill nå. Då

först är han rätt mannen på konserthusets dirigentpall.

Vid senaste valet af förste kapellmästare anställdes den, efter min åsikt, för denna ansvarsfulla post mest lämpliga person, som finnes att uppbringa i Sveriges land, nämligen Stenhammar.

En subjektiv kritik öfver honom anser jag mig som sagdt icke äga befogenhet att framlägga, men vi kunna ju dock enas om att han är vår förnämsta pianist samt en af landets yppersta tonsättare och dirigenter. Därtill är han en praktisk man med öppet sinne för konsertlivets reella frågor, besjälad af stark plikt-känsla och genomträngd af levande förståelse för Orkesterföreningens betydelsefulla kulturarbete.

Denna stort anlagda konsertverksamhet med sin kostsamma apparat mäktar helt naturligt i längden icke den privata offervilligheten bekosta, äfven om den har till hjälp en fond, testamenterad af en hädangången mecenat. Orkesterföreningens styrelse har därför sett sig nödsakad att ingå till kommunala vederbörande med begäran om understöd.

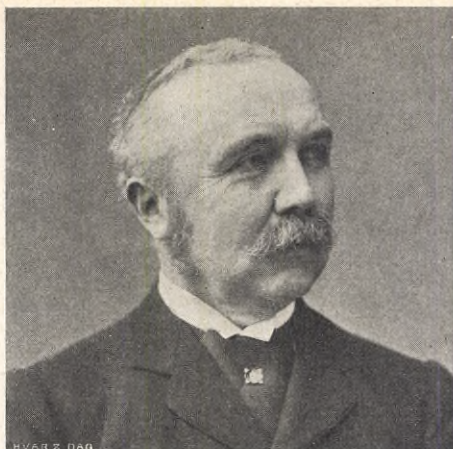
För Göteborgs skull, för de andra städers skull, hvilka komma i åtnjutande af föreningens konserter, för den svenska tonkonstens skull må vi hoppas, att denna ansökan måtte behjertas och besvaras med ja.

Skulle det begärda anslaget förvägras, måste Stenhammar lämna Göteborg, Orkesterföreningen faller säkerligen i spillror och Göteborgs stad har förlorat en konstnärlig kulturhård, hvars välsignelsebringande verksamhet ej kan mätas med pänningar.

Stockholm den 21 mars 1908.

Hugo Alfvén.

Som alla världsstäder håller äfven Berlin nu på att anlägga ett vidtutgrenadt nät af underjordiska elektriska järnvägar, då ju gatorna ej mer förmå bära den väldiga trafiken. Tyske kejsaren som i alla viktigare tekniska frågor ej underlåter att lägga i dagen sitt intresse, var äfven närvarande vid öppnandet af den senast anlagda sträckan af den underjordiska järnvägen.

HENRY CAMPBELL-BANNERMAN, den svårt insjuknade engelske premiärministern, hvars afgång innan påsk nu är säker.

HENRY ASQUITH, Campbell-Bannermans blifvande efterträdare på den högtbetrodde posten.

* * *

Den 18 mars var det 60 år sedan Berlin hade sin stora revolution. Grafvarna i Friedrichshain, där de under upproret fallne ligga begrafna, vore därför denna minnesdag af sammandrabbningen mellan "kungamakt och folk-

INVIGNINGEN AF EN UNDERJORDISKJÄRNVÄG I BERLIN: Kejsar Wilhelm lämnar stationen Reichskanzlerplatz efter att ha afprovat den nya banan.

ha något gemensamt med de så sorgligt omkomna, ditsände en deputation med kransar. Emellertid hade alla dessa kransar att genomgå en visitation af polislöjtanter, som skningslöst konfiskerade alla band, hvilka innehöllo något revolutionärt uttalande

Efter fotografier

POLISLÖJTANTEN UNDERSÖKER KRANSARNE, som den 18 mars till minne af marsrevolutionen i Berlin föras till kyrkogården i Friedrichshain.

Klubb: Bengt Sjöström

makt" synnerligt talrikt besökta — arbetareföreningar, studentkårer och öfver hufvud alla, som ansågo sig

— såsom t. ex. mot de nyligen förrättade valen i Berlin.

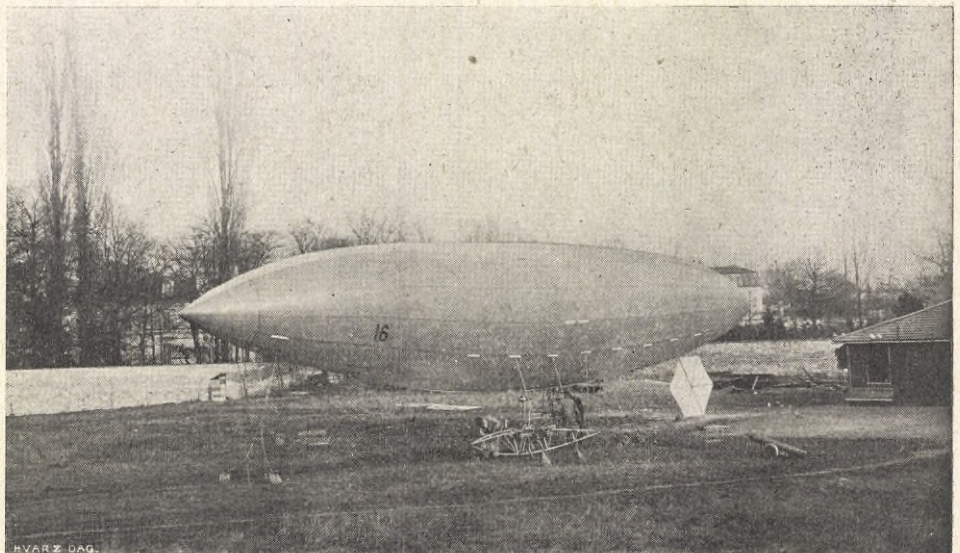

Efter porträtt. Kliché: Bengt Sjöfversparre.
MISS FLORENCE NIGHTINGALE.

Sjuksköterskesystemets instiftarinna, miss *Nightingale* erhöj den 16 sistlidne mars vid sin ålders senhöst den största hedersbetygelse *City of London* kan gifva, nämligen diplomtet som hedersborgare eller "freedom of the City", som den officiella termen lyder. Själfr var den gamla damen oförmögen göra den korta färden från hemmet i västra London till Guildhall i City, hvarföre en brorson å hennes vägnar mottog ekskrinet innehållande det vackra, präntade dokumentet. Cityrådet hade föreslagit ett guldskrin till ett värde af 2,000 kr. som dokumentets förvaringsrum, men miss *Nightingale* anhöll att istället ett enkelt träskrin af 100 kronors värde skulle gifvas henne och de öfverblifna 1,900 kronorna öfverlämnas till drottningens sjuksköterskehem i London.

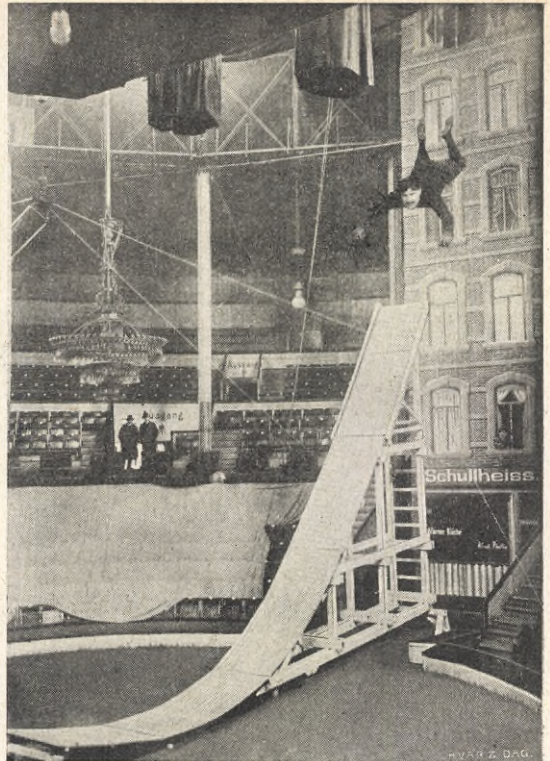
Hvad miss *Nightingale* uträttat under sin lefnadsbana tillåter utrymmet icke att ens i koncentrerad form angifva. Några data böra dock åtfölja bilden af denna märkliga kvinna. Under Krimkriget 1854—56 kämpade hon en sjuksköterskas sega strid mot kolera och andra farsoter samt lyckades delvis bringa reda i det kaos som utmärkte den tidens sjukvård i fält. För tjänsterna under detta krig erhöj hon af engelska parlamentet 900,000 kr. Med denna summa grundade hon "Nightingale hem" i St. Thomas och Kings College — sjukhusen i London år 1856. Hon har organiserat arméns sjuksköterskekår och upprättat flere skolor och hem för sjuksköterskor. Äfvenledes har hon från trycket låtit utgifva arbeten i frågor rörande sjukvård.

Santos Dumonts senaste luftfarkost är en kombination af styrbart luftskepp och aëroplan. Konstruktionen af den nya flygmaskinen har i dagarne fullbordats, och nu väntar den bekante aëronauten blott på gynnsam väderlek för att börja med sina försök, hvars utgång med en viss spänning motses inom hela den luftskeppsintresserade världen.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

Ett språng från 6:te våningen är väl ett af de djärfvaste trics, någon varietéartist vågat sig på. F. n. utföres detta halsbrytande vägstycke på cirkus Busch i Berlin af mr Godbin, som gör språnget ned på en lång sluttande träbana.

Miss N. är den andra dam, som af *City* hedrats med fritt medborgarskap.

Baronessan *Burdett-Coutts* var den första år 1872. Denna välgörarinna dog för några år sedan och begravs i *Westminster Abbey*.

L. Z.

Forts. fr. sid. 406.)

— Nej, hvarför skulle jag det? svarade han osäkert. Det kan icke vara orätt att döda fågel, då det inte sker på förbjuden tid eller i kronoskog.

— Nej det är inte förbjudet att döda fågel, det har jag heller inte sagt, men det kommer an på sättet *hur* du har dödat honom.

— Hur jag har dödat honom? eftersade Hyöklunen, det ser du väl, jag har gillrat honom, vet jag.

— Just det, du har gillrat honom. Men nu vet du väl att lagen förbjuder att man längre får använda giller när man fångar fågel. Det är straff på det och nu får du sitta inne, efter som du nog inte är man för att betala böterna.

Hyöklunen kände sig alldeles bortkommen. Nog hade han som ett rykte hört talas om att kronan skulle ha förbjudit att man gillrade fågel, som man varit van att göra i alla tider, men det hade förefallit honom så dumt och oresonligt, att han inte kunnat få det in i sitt hufvud.

— Får jag inte ställa ut giller, säger du? Hur vill du annars att jag skall fånga någon fågel?

— Har du inte bössa du också lika väl som alla andra? Skjuta får du, men du får inte gillra.

— Inte det! svarade Hyöklunen och spottade, nu började han tro att kronojägaren endast hade velat skämta litet med honom, tillförsikten återvände så att han började skratta. Huru många sådana där fåglar tror sig kronojägaren kunna komma åt på året, om han bara skall försöka träffa dem med bössan?

— Det är inte fråga om det nu, afbröt kronojägaren stråft, det är fråga om att lära dig och dina granar att lefva efter lag och förordning, och där ni inte vill göra det, så får ni stiga in på fängelset. Det var ju obehagligt för dig, att det just skulle bli du som kom i första turen.

Hyöklunen visste knappt hvad han skulle tro: om detta var ett skämt, så drefs det bra långt och kronojägaren visade intet tecken till att han höll ett förlösande skratt i beredskap. Det var väl ändå bäst att försöka ta det från den skämtsamma sidan.

— Han skall inte stå och skämta med en gammal man! Ge mig fågeln, jag tänker det skall bli litet mera lif i dem där hemma nu, när det kommer att osa färskt kött ur grytan.

Han sträckte ut handen för att taga den, men kronojägaren slog till den med den döda fågeln, och nu bleknade Hyöklunen, ty han förstod att kronojägaren inte skämtade. Men af allt det andra förstod han intet, tankarne började gå i ringdans för honom utan att det stod i hans makt att hejda dem, att rikta dem in på sunda förnuftets vägar.

— Fågeln behåller jag! svarade kronojägaren stråft. Adjö, vi råkas väl snart vid tinget!

Därpå stoppade han fågeln i nätet på sin egen jaktväska klädd med gräflingsskinn och gjorde sig i ordning att skida in i skogen. Men då greps Hyöklunen af förskräckelse, sanningen stod klar och skarp för hans ögon. Han visste, att om han inte talade ut nu, innan kronojägaren försvunnit, skulle tillfället att beveka detta plötsliga och oresonliga öde aldrig komma igen. I denne mans hand låg i detta ögonblick afgörandet om han likt en tjuv skulle svaljas af en fängelsedörr. Och han kunde ju inte vara annat än en människa, fast han var kronojägare, hade hjärta han såväl som andra människor, ja, han trodde sig af det lilla han haft att göra

med honom, fast det då varit under helt andra omständigheten, veta, att han hade ett mycket hyggligt hjärta. Orden tumlade fram i en bråd ström.

— Kan det vara sannt som han säger att kronan förbjuder en fattig man att gillra fågel? Jag har hört och det finns väl inte en af mina granar, som inte

ZOLA'S STOFT TILL PANTHEON.

Efter fotografen Kliché: Bengt Skjerveparre.
ZOLA'S GRAF på Montmartrekyrkogården i Paris.

Efter fotografen Kliché: Bengt Skjerveparre.
PARIS' PANTHEON. Den 2 april kommer stoftet af den store franske diktaren Emile Zola att högtidligen bisättas i Paris Pantheon, hvilorummet för Frankrikes störste söner.

det omtalas, men jag har inte kunnat tro på det, och gör det. Ty det ha vi gjort i alla tider, så gjorde far min, det var min farfar som lärde mig sätta upp den första gillerstocken. I snart 50 år har jag lefvat, och under de åren har jag gillrat åtskilligt med fågel. Hvad skall man lefva af då det slår fel med skörden, om inte på fisk och fågel, och hur skall man få fågel så det räcker, om man bara får begagna bössan. Nej, det räcker inte, och då kan man vara glad, att man lärt sig hur man skall bära sig åt på annat sätt, och det kan jag. Men aldrig har någon sagt mig ett ord rör den saken. Jag har sålt fågel till både jägmästaren och länsmannen, och aldrig sade de någonting, och den fågeln var också gillrad, det var ingen konst att finna ut det, om man undersökte. Och nu skulle det med ens ha blifvit förbjudet, nej, jag tror inte det kan vara möjligt, hur skulle det vara möjligt, att kronan förbjöd oss, fattiga skogstorpere, att taga en fågel ur skogen, då det inte sker några olagligheter annars?

— Du får inte använda giller, hör du det, svarade kronojägaren, det har blifvit ny förordning på det och kronan vet nog hvad hon gör.

Hyöklunen såg en stund framför sig, sen sade han lågt och mer som om han talat till sig själf:

— Nog vet kronan hvad hon gör och rätt är det väl om kronan har befallt det. Men hvarför har hon befallt det, du får säga mig det du, som har bättre reda på det än jag? Hvarför har kronan förbjudit oss att gillra vår fågel, då den vet hur godt det finns om den i skogen?

— Du frågar, svarade kronojägaren föraktligt. Liksom om det skulle vara så svårt att begripa! Har du inte själf någon gång träffat fåglar ännu lefvande mellan gillerstockarne, har du kanske inte?

Hyöklunen funderade en stund innan han svarade. Jo, det hade han förstås gjort. Den där tjädern, som kronojägaren nyss tagit ifrån honom, hade left när han kom för att vittja, han hade blifvit fastklämd med benen, fått dem afslagna, men det kunde ju ingen människa hjälpa.

— Nej, det kunde ju ingen människa hjälpa, att villebrådet fastnade endast med benen i gillerstockarne och fick dem afbrutna, invände kronojägaren, men därför hade kronan också förbjudit undersåtarna att använda den fångstredskapen. Är det mänskligt, slutade han, att låta en stackars fågel sitta fastklämd med afbrutna ben? Det är det, som kronan inte längre vill veta af, och ändå gör du emot som hon befäller.

Hyöklunens hjärna var trög, det dröjde länge om innan den kunde reda de tankar som vred sig därinne. Det var så nytt för honom, så ofattligt.

— Hå, Herre Gud, människan måste ju äta!

— Ja visst! svarade kronojägaren, men det är förbjudet att pina djuren!

— Jag förstår bara, att där hemma går Kajsa och skall välsigna den stund, då jag kan komma hem med en fågel, och den har du tagit ifrån mig och säger att kronan har sagt till dig om det.

Men om du hade svultit så mycket som jag fått göra under sista tiden, om du hade hustru och fem barn som jag och du inte såg den bittersta utväg hvar du skulle ta en matsmula ifrån, kon mjölkar bara en liten blå tår, vi få baka bröd af mossa och gröpe, mjölet är för länge sedan slut, hvad vill du att en karl skall göra när hustrun gråter och barnen låta illa i sömnen? Kan du ha hjärta till att ta ifrån oss en stackars fågel, när jag ändtligen lyckats få den. Jag kan säga dig att jag fått gå förgäfvets hela den här långa tiden, fått komma tomhändt hem. Det skriker i mig bara när jag kommer ihåg det.

Kronojägaren såg rörd ut, han tycktes kämpa med sin plikt och Hyöklunens ögon började brinna med grå glans. Han anade hvad som försiggick inom mannen framför honom och såg en möjlighet som han inte fick släppa.

— Har du inte själf hustru och barn, har du inte själf haft det smått, då förstär du nog hvad en sådan stackare som jag måste känna. Jag visste inte om att det här med giller var förbjudet, jag hade håller aldrig kunnat få i mitt hufvud att det var förbjudet. När blef det så, att djur blefvo för mer än människor, tycker du att sådant kan vara rimligt. Nej! Det är styggt att plåga djur, men om hustrun och barnen svälta, kan det inte hjälpas. Jag är en karl och jag vore det inte, om jag lät dem svälta sig sjuka, därför — att jag inte nändes slå ihjäl en tjäder.

— Lagen tar inte hänsyn till sådant, när lagen befäller så får man lyda, annars begår man brott. Och den som det gör han kommer på "tjyfhuset", svarade kronojägaren.

— Så vill du sätta mig in på "tjyfhuset" då, och jag har aldrig gjort någon människa orätt. Ingenting har jag, arbeta har jag velat, men hvar ska man få arbete i dessa tider. Jag har gjort allt jag kunnat för att lefva ärligt, och det är tacken, nu kommer du här och vill sätta in mig på tjyfhuset. Hvad lönar det då att lefva ärligt, då man skall komma dit i alla fall. Jag rår inte för, att jag måste äta, jag rår inte för att det inte finns något arbete för mig, jag rår inte för att missväxten inte låtit någonting bli på mina svettigt vända åkrar, att kon inte kan mjölka af det eländiga fodret, hvad vill du man skall göra om man är karl och har hustru och barn? . . .

Du vet hur många mil jag har att gå innan jag kommer fram till handelsboden, och har jag för rätten ingenting att köpa något krut för? Om handelsmannen ville borga mig något, men det gör han inte, tror du, att jag skulle borga krut? Nej mjöll! Men inte håller sådant får jag, det är svårt.

Men jag kan sätta ut giller för att få en stackars fågel, och när jag ändtligen får en, då kommer du och tar den ifrån mig och lofvar att sätta mig på tjyfhus, är det mänskligt det?

Hyöklunen tystnade, han var inte van att tala så mycket på en gång, men nu kämpade han en försviflad kamp, inte för sig själf, fast benen veko sig under honom, och mattighetssvetten började tränga ut i pannan i stora droppar, han kämpade för hustru och barn. Kronojägaren tvekade synbarligen allt mera, han fick inte släppa nu, annars var allt försvilt.

— Nej om jag är en karl, så kunde jag till och med gå och ta fågel på kronoskogen, om det blef nödvändigt, men det har jag ju inte gjort, ty det behöfs inte. Och så pass karl är jag, att jag skulle fånga ett par fåglar till på samma sätt som den där, fast det gör ondt i mig, men det gör mera ondt att se på dem som vänta hemma, när jag kommer och inte har någonting med mig i näfverpåsen, jo, så pass karl är jag, och så är mina grannar hvar enda en, det är inte tal om annat.

Och så kommer du, därför att jag är karl och inte lider se de mina svälta, och tar ifrån mig det enda jag har att föda dem med, du lofvar att sätta in mig på tjyfhuset. Åh är det tacken det för allt mitt ärliga slit, jag rår inte för min olycka och att det inte vill växa, ska jag ändå komma in på tjyfhuset? Och hvad skall det sedan bli af de mina? Gud i himmelen!

Han hade talat ut, han stod med sänkt hufvud och väntade i bitter tystnad. Kronojägaren krängde väskan fram på magen och tog åter upp fågeln.

— Här har du! sade han. Jag står inte ut med att göra dig olycklig, men nu gör jag i alla fall någonting som jag inte skulle. Du får hålla tyst med det, ty annars blir det jag som får sitta där du skulle sitta!

Hyöklunen tog emot fågeln, tackade och var så upprörd när han stoppade ner den i näfverpåsen att hans händer darrade som på en nittioåring.

— Tack! sade han. Jag visste väl att du inte kunde vara annat än människa du håller. Och behöfver du hjälp en gång, och jag kan ge dig ett handtag, så skall jag vara glad att få göra det!

Han andades ut, det började stråla på snön rundt omkring honom, så att han måste blinka, det behöfs så litet för att komma en blåfrusen och svältfödd stackare att känna sig lycklig. Han är så ovan vid ett vänligt ord, en vänlig tanke, han har själf så föga användning för sådana, att hjärtat strömmar öfver och han får tårarna i ögonen, när han äntligen får den. Hyöklunen grät, kronojägaren kände sig generad. Därför for han ut så groft han kunde, men Hyöklunen förstod ändå att orden sade ett men hjärtat menade ett annat.

— Men fördöme mig, kommer jag på dig en gång till med det här, så blir det ingen nåd och forskoning. Lag är lag, det vet du, och du skall lära dig, att kronan inte är någon som man leker med, då kommer man på tjufhuset!

Härmed skidade han hastigt i väg i samma spår som han kommit, och Hyöklunen kom sakta följande efter. Glad var han, men han kände sig så förbryllad af det där oväntade och konstiga som nyss hade hänt honom. Ärlighet och respekt för allt som utgick från kronan det hade han, när en befallning utgick från den, så visste han, att det var hans plikt att vara hörsam om han också inte alltid förstod, men det här med giller det var då nästan det obegripligaste han hade varit med om. Konstigt, konstigt! Nej, han skulle aldrig lyckas förstå det.

Och då han inte kunde förstå, lät han tanken på det fara, tänkte en varm tanke på kronojägaren, tyckte att det var en karl som en riktig karl skall vara, och kände sig glad, storglad öfver fågeln som tyngde så skönt i näfversäcken. Tänkte bara på dem där hemma, tänkte på hur det skulle bli när han nu kom hem...

H. 8. D:s Fotografipremiering

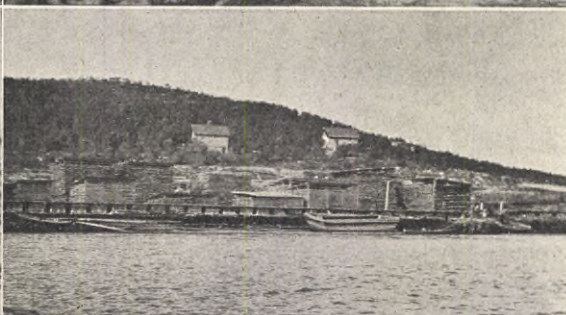
för insända fotografier till N:o 25 utföll med 1:sta pris kr 15.— till *attaché Trolle, London*; 2:dra pris Kr. 10.— till *fotograf Aug. Selin, Uppsala*.

	1:sta pris:	2:dra pris:
A. (aktualitet och värde i öfrigt) 3 point	3 point	3 point
B. (raskhet vid insändandet) . . . 3 "	2 "	2 "
C. (utförande) 2 "	2 "	2 "
	Summa 8 point	7 point

för foto. å resp. sid. 387 och 393.

ETT SVENSKT SÅGVERK VID ISHAFVET.

På norra kusten af Kolahalfön, Murmankusten, drifver ett svenskt bolag, Kola trävaruaktiebolag med säte

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stålm.—Gbg.

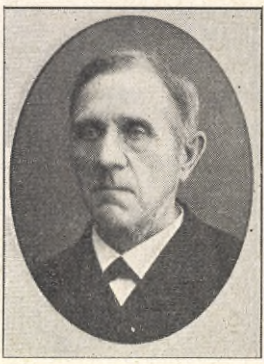
Efter fotografier

i Umeå, sin rörelse. Timret flottas på Nuoti älf med bifloder tjugufem mil från afverkningsplatsen och utföres på England och Holland. Här ofvan meddelas

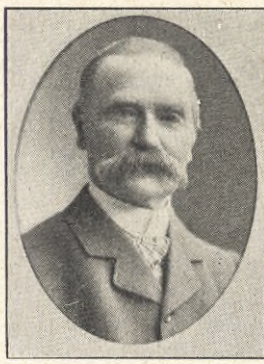
några bilder från detta tvifvelsutän nordligaste af alla svenska sågverk. Bilderna visa: 1) herrgården, 2) fororna efter renar, som dagligen forsla provianten upp i de väglösa skogarne, 3) skogskontoret, och sista bilden en totalvy öfver verket.

B. A. LEIJONHUFVUD.
80 år fyller d 31 mars f. d. general-töjtn. Bror Abraham Leijonhufvud i Sthlm. Und-öjtn vid dav. ingenjörskåren, nuv. fortifikationen 42, chef därst 68, insp. för militärläro-verken 81, statsråd o. chef för sjö-försvarsdep. 70-74. Led. af Riksd. A. K. för Sthlm 76-84, af Riksd. F. K. för Kopparb. i landst. sed. 84.

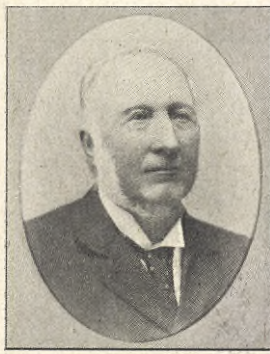
C. G. JONSSON.
80 år fyllde den 1 mars landtbrukare C. G. Jonsson. Sedan 40 år Hvetlanda församlings kommunal-ordförande har J. äiven varit led. af landsting t. i kyrko- och skolråd, i järnvägsstyrelse, och sparbanksstyrelse m. fl. allmänna värf.

C. BRATT.
F. d. stationsinspekt. vid Statens järnvägar Carl Bratt i Sthlm, fyllde den 11 mars 75 år. Stud.-ex. 53, ex från Teknologiska inst. 58, stationsinsp. vid Pälshöda 62, vid Sthlms Norra 66, vid Sthlms Södra 71, afsked 97. B är kassör i Statens järnvägars understödsför. hvilken för. han var med och bildade 89.

C. A. M. G. FAXE.
Rådman Gustaf Faxe i Ystad fyllde den 24 mars 55 år. Stud.-ex 72, hof-rättslex. 76, v. häradsh. 79, stads-fogde i Ystad 85-8, rådman, mag-sekr. o. not publ. d. inst. 89, auditör vid Skånska drag regem 98. Sekr. hos hamndir. 84-05, i stadsfullm. sedan 85, ordf. i hälsovårdsnämnden 03-06, i byggn-nämnden sedan 03.

G. V. HOFLING.
F. d. lektor Gustaf Viktor Hofling, Skara, fyllde den 21 mars 80 år. Stud. ex 51, veterinärex 55, adjunkt vid Skara Veterinärinrättning 56, lektor 59, förest. därst. 82, afsked 89. Stadsfullm. i Skara 69-92, dess ordf. 75-92. Led. i de flesta kommittéer i staden. Led af fattigvårdsstyr., drätselk., landstingsm m. m.

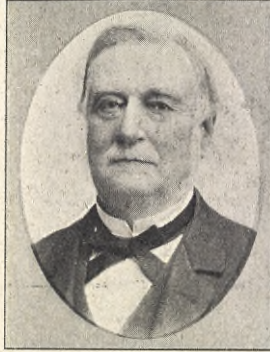
N. R. B. SUNDSTRÖM.
70 år fyllde den 5 mars rådman Nils Rudolf Bolivar Sundström i Luleå. Rådman därst sedan 06. V. ordf. vid Riksbankens afdelns kontor i Luleå, mångårig led af stadsfullm., af drätselkammaren, i kyrkorådet, landstingsman, v. ordf. i lasarettsdirektionen m. m.

V. DYRSSEN.
50 år fyllde den 26 mars statsrådet Vilhelm Dyrssen i Stockholm. Helseidporträtt jämte utörlig biograf. återfinnes i ärg. VII: 44.

G. DYRSSEN.
50 år fyllde d. 26 mars kommandör Gustaf Dyrssen i Sthlm. Und-öjtn. 87, kommand.-kapt. af 2:dra gr. 98, af 1:a 01, kommandör 03 Marinat-taché i St Petersburg, chef för S. Ö. Krigsskolan, varf.-chef i Sthlm. Led. af Stockholms stadsfullm., af drätselkammaren, af handels- o. sjö-fartsnämnden m. m.

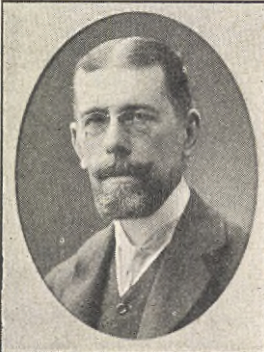
H. L. PETERSSON.
F. d. kronofogden Hjalmar Petersson, Vreta Kloster, fyllde den 25 mars 80 år. Stud. ex 49, kameratex. 51, o. o. landskanslist s. å., kronofogde i Lösings m. fl. häraders fogderi (Österg. län) 59, i Gullbergs m. fl. härad's fogderi 79, afsked 07. Ordf. i Gullbergs härad's sparbanks styr. 79-08.

E. A. SMITH.
Kommandörkaptenen o. chefen för Mejerista lotsdistriktet Emil Albin Smith i Sthlm fyllde den 23 mars 60 år. Sjöolf. ex. vid K. Krigsskolan 70, underlöjtn s. å., lotskapt. i Norrköpings fördeln 86, 92 kapten i K. flottans reserv, chef för Sthlms lots-fördeln s. å. Led. af Riksd. A. K. 1900-02. Kommandörkapten 02.

C. A. KJELLBERG.
55 år fyllde d. 10 mars konsul Carl August Kjellberg, Göteborg. Tysk konsul 74-80, ordf. i Hand.-kam., i styr. f. Göteborgs Bank Hufvudm. i Gbg's sparb. v. ordf. i Hand. o. s. öf-nämnd. Sivr.-led. i stiftelsen Kjellb. flickskol., Gbg's stads barnhus m. m. Ordf. i en hel del olika järnvägs-företag. Led af stadsfullmäktige.

B. O. BERGMAN.
Till Justitie råd har utnämnts exp.-chefen Bror Otto Bergman i Sthlm. Stud.-ex 82, jur. kand. ex 89, v. häradshöfding 92 t. f. fiskal i Svea hofrätt 93, adj. led. af hofrätten 96, hofrättsfiskal 98, hofrättsassessor 01, expedition'schef i eklelesiastik-departementet 04.

PORTRÄTTGALLERI

M. JÖNSSON.

60 år fyllde den 8 april f. d. inspektoren på Börjinge kösters herrgård, Magnus Jönsson Genomgick Alnarps landbruksinstitut 69-71, inspektör å oivannämnda gård 71-97. Framstående kommunalman, sedan 72 kommunalnämndens och fattigvårdstyrelsens v. ordförande.

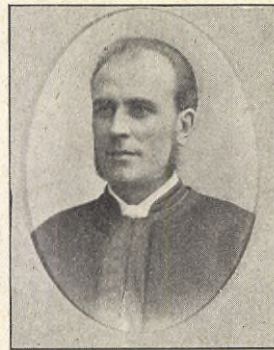
V. H. RAPP.

55 år fyllde den 20 mars öfversteöjtnant Victor Henrik Rapp. Göteborg Stud. ex. 72, u-löjtn. vid Göta Artilleriregite 74 öfversteöjtn. d. 07. Repetitor vid Art. o. Ing. Högskolan 78-81, f. lärare vid infanteriskjutskolan 92-93. Tjänstgjort vid Preussiskt Fältartilleriregemente 05

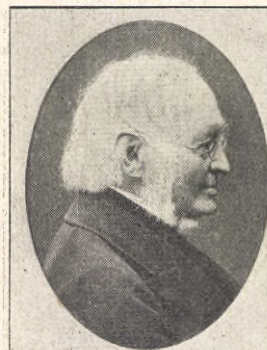
O. SALMONSON.

Till magistratssekreter. i Sthlm har utnämmts registrator Otto Salmonson d. 07. Född 54, jur. utr. kand. ex. 77, e. o. not. hos Sthlms rådstufvurätt s. å. vice häradsh. 81, protokollsnöt. hos Sthlms rådstufvurätts första afd. o. förmyndarekammararen 86. Registrator vid rådstufvurätten sedan 91.

O. A. ERICSSON.

Gagnefs och Rättviks representant i Riksd. A. K., hemmansäg. Ollas Ericsson i Oivannämyra, lyttde den 9 mars 50 år Kommunälman, nämnden an, statsrevisor 94-95, landstingsman, led i styr. för Dalarnas Nya Brandstodsbolag, vägstyrelsens ordt. m. m. Tillhört Riksdagen sedan 87.

C. G. STYFFE. †

F. d. universitetsbibliotekarien fil. dr Carl Gustaf Styffe afled i Stockholm den 20 mars. Född 17, stud.-ex. 35, fil. dr 45, v. bibliot. vid Uppsala universitetsbibliotek 58, dess chef 64-82. S. var b. n. brytande för modern forskning i svensk medeltidshistoria och den främste kändaren af dess urkunder.

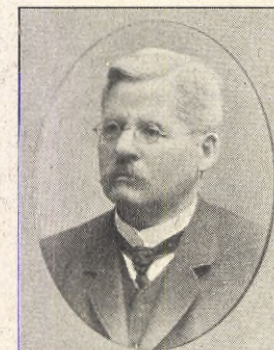
M. TRULSSON. †

F. d. riksdagsm. Märten Trulsson i Starrarp afled d. 14 febr. 79 år gammal. Mångårig kommunalordf. i Fränninge s. n. En af stift. af Färs o. Frosta härads brandst.-för., hvars sekr. han var i öfver 40 år. Färs härads representant under 9 riksd. Mångårig direktör i Färs här. sparb. kyrkovård, v. ordf. i skolrådet m. m.

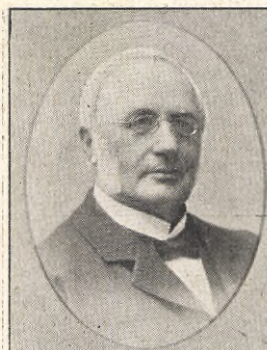
M. LUNDSTRÖM. †

Den under signaturen "Mattis" kända författarinnan fru Mattis Lundström, afled i Lysekil den 15 mars, 62 år gammal. Fru L. utgaf på 60-70-talet en del böcker och dramatiska arbeten.

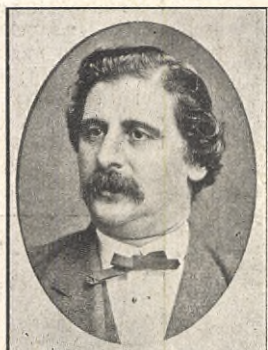
O. C. ALSTRÖM. †

Den särskildt inom Norrland kände genealogen dr Olof Crispin Alström afled i Östersund den 4 mars, 55 år gammal. Sedan 95 köpmannaföreningens ombud Utgivet från trycket en del genealogiska arbeten

J. O. KUGELBERG. †

F. d. notarien i Göta Hofrätt, v. häradshöfd. J. O. Kugelberg afled i Jönköping den 14 mars. Född 31, auskultant i Göta Hofrätt 53, fiskal 67, notarie 71. F. d. led. af stadsfullmäktige, sparbanken, Byggnadsnämnden m. m.

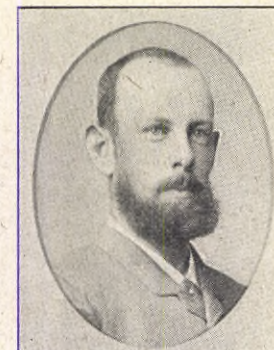
A. SALMSEN. †

Den 13 mars afled i Sthlm höfgrävd A. Salmsen 76 år gammal. Under ett femtiotal år förestatt samma firma som genom tre generationer gjort namnet till våra mera kända inom branschen Genomgatt Fria Konsternas Akademi. Hög fir-murare.

L. A. LARSSON. †

Bokhandlaren och redaktören Lars Aug. Larsson i Strömstad afled den 18 mars i en ålder af 64 år. Sedan 66 redaktör för "Strömstads-tidning" Mångårig ledamot af stadsfullmäktige, ledamot af skolrådet, flerårig ordf. i byggnadsnämnden och planteringskommittén, brandchef i öfver 20 år m. m.

C. M. C. LEWENHAUPT. †

Kassadirektören i Landtmanna- och Kredtkassan i Stockholm, greve Carl Mauritz Claes Lewenhaupt, afled i Stockholm den 5 mars, 49 år gammal.

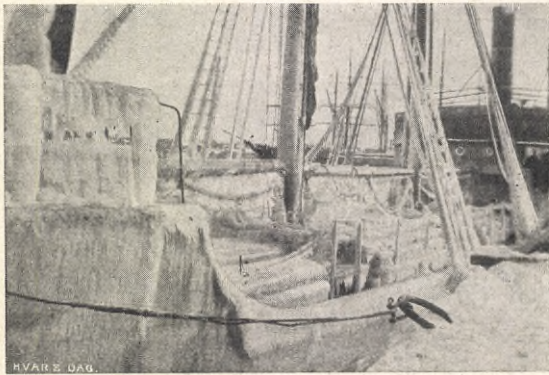
Den 16 mars bildades på sammanträde å hotell Rydberg i Stockholm "Sveriges minuthandelsförbund", hvars medlemmar—hufvudsakligen bland landsortsköpmännen—satt som sitt hufvudändamål att motverka det osunda kreditssystemet.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A. B. Bengt Sjöforsparre Skålm—Gbg.

SVERIGES MINUTHANDELSFÖRBUNDS FÖRSTA SAMMANTRÄDE I OSCARSSALEN PÅ HOTELL RYDBERG.

Amatörfoto.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

EFTER SNÖSTORMEN: Göteborgsångaren Koster inkommen till Stockholm den 14 mars, alldeles öfverfrusen af snö och is.

Amatörfoto.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

EN LITEN VALKYRIA. Den ofvan återgifna måleriska lilla gårdsinteriören från Falun behöfver säkert inga vidlyftigare kommentarer än dem läsaren lätt gör själf.

Amatörfoto.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

STUDENTER SOM SNÖSKOTTARE.

Studenter som snöskottare. Vid den häftiga snöstorm, som nyligen öfvergick vårt land, fann sig nästan en hel nation i Uppsala föranlåten att gripa till spaden för att bortskaffa den myckna snön på sin egen nationsgård. Det var nämligen brist på "snöarbetare" i staden; och därför var det som en hel del medlemmar af den lilla, men naggande goda Gottlands nation fattade och utförde beslutet att själf söka reda upp saken.

IX ÅRG. 26^E HÄFTET INNEHÅLLER:

Kronprinsessan Margareta. — Musikhistoriska museet. — En permanent skolutställning. — En ny svensk industri. — Där man klyfver Brånkeberg. — Våra gamla kyrkor. — "Gillret" af E. Walter Hülphers — F.n märklig bok. — Ett 250-årsminne. — Vilhelm Stenhammar och Göteborgs orkesterförening. — Utomlandsnytt. — Zola's stoft till Pantheon. — Ett svenskt sågverk vid Ishafvet. — Veckans porträtgalleri. — Svenskt allehanda.